

relsesmedlemmers eller amtsrådsmedlemmernes sære følelser. Det er udtryk for, at der i befolkningen er et ønske om, at nogle opgaver skal løses. Det kan være, at det er meget let som 22-årig at stille sig op og sige, at der ikke skal være nogen plejehjem, men på et eller andet tidspunkt bliver ens forældre så gamle, at de har brug for det plejehjem, og så får piben så sandelig en anden lyd.

Det samme med børnepasningen, det samme med sygehusene, det samme det ene sted efter det andet. Det er meget let abstrakt at sige, at her skærer vi ned, her gør vi sådan, og her gør vi sådan, men sandheden er, at der er et behov for de her ydelser. Derfor må vi have en diskussion, vil jeg sige til finansministeren, om det stadig væk er rimeligt at køre kommunerne i så stramme tøjler, som regeringen har lagt op til i flere år og er blevet rost for; men regeringen bliver jo også ved med at lægge op til, at der stort set ikke må være nogen stigninger i kommunerne. Vi er nødt til at diskutere, om det ikke er rigtigt, at kommunerne får noget af deres selvbestemmelse tilbage, således at hvis der er et massivt ønske i en kommune om nogle tiltag, der koster penge, siger man til kommunen og kommunalpolitikkerne: Det må I så stå til ansvar for; det er jer, der udskriver skatterne her.

Jeg ved godt, at finansministeren har en masse fine grafer og teorier og sikkert har meget ret i meget af det, men det er af mange grunde utilfredsstillende, at man har kørt kommunerne så stramt. For det første giver det utilfredshed i befolkningen, og for det andet er jeg altså dødtæt af, når jeg kommer rundt i landet, at få at vide, at det er også Folketinget og regeringens skyld, at de ikke må gøre sådan og sådan, for de ville i virkeligheden gerne gøre det meget bedre for alle mennesker. Jamen så lad dem dog tage ansvaret for det og lad os prøve at se, om vi ikke kan give dem bare lidt større rammer for fremtiden end dem, vi har givet nu.

Jeg synes selvfølgelig ikke, at vi i forbindelse med finansloven skal låse os fast, for det gør, at finansministeren ved bloktilskudsdiskussionerne til næste år ikke kan bevæge sig, men jeg synes godt, vi kan tage en principiel diskussion om, hvorvidt den vej, som man har gået flere år, er den rigtige at gå, eller om det ikke giver et for stift system.

Kulturpolitikken har jo altid været vigtig for CD. Det er den stadig væk, og vi glæder os da også over, at kulturbudgetterne ser rimelige ud. Der er dog ét punkt, som jeg gerne vil nævne,

og det er, at vi nu har lavet en fin og flot beslutning om Det Kongelige Teater. Den er CD glad for. Vi er også glade for den konstellation, der gennemfører den, nemlig regeringen, De Konservative og CD. Alt det er flot og nydeligt.

Vi har også lavet en 4-års-plan. Vi stiller nye krav til samarbejdet om fællesforestillinger mellem de forskellige kunstarter og alle de her forskellige ting, og det er også flot, men det bekymrer os en lille smule, og vi synes, det er meget ulogisk, at man så samtidig pålægger Det Kongelige Teater nogle sparekrav. Vi er altså nødt til – det ved finansministeren i øvrigt godt, for det har jeg hvisket ham i øret i forbindelse med aftalen – under finanslovforhandlingerne også at snakke lidt om, hvorvidt det nu er så rimeligt igen, og der står da også i aftalen, at man i den her sammenhæng skal forhandle for at sætte sparekravet væsentligt ned, som der står i aftalen. Så vi ser frem til også at møde finansministeren om det.

Udlandspolitikken har været nævnt flere gange i dag. Jeg synes, den bliver nævnt på en underlig negativ måde. Den bliver nærmest mødt, som om den er en pestilens, og som noget, man helst vil undgå, og som man nærmest har af nød. Sandheden er vel, at vi ikke kunne leve op til de tanker, vi har i vores samfund, til vores kulturbaggrund og til vores holdning til andre mennesker, hvis vi lukkede Danmark ude fra verden og sagde: Udlandspolitikken, bistandspolitikken, det er ikke vores problem.

Jeg er en af dem, der er helt overbevist om, at selv om vi er et lille land, så ville det få en virkning rundt om i langt større lande, hvis Danmark bremsede sin bistandshjælp på ulandsområdet. Jeg er overbevist om, at den psykologiske effekt af, at vi bremsede, ville forplante sig til andre lande, som måske i forvejen er mere skeptiske, og som så ville sige: Nå ja, når de kan, så kan vi også. Derfor er vi ikke vildt betaget af den sammenkobling, der er mellem danske økonomiske problemer og danske forhold og så de penge, vi bruger på ulandsområdet.

Vi mener, det er en forpligtelse med det verdenssyn, vi har, at være med til at hjælpe mennesker, der er i nød, og som er udsat for stor fattigdom og lever et liv, som de fleste danskere ikke kan forestille sig, medmindre de har været ude i de dele af verden og set det. Enhver, der har været i Afrika, enhver, der har været i store dele af Asien, ved, hvor meget fattigdom og hvor meget elendighed der er. Vender vi så til-